

рѣдѣтъ си : “ Любинскій, каза, ты когото азъ толкозь обычахъ; ты, който по-добрѣ отъ всякого другыго можаше да познаешъ искреннитѣ ми намѣренія, какъ бы това ты да ся обрѣжишь противу мене? Неблагодарный, тѣй ли трѣбаше да тя намѣрижъ между заклетытъ си неприатели? За това ли трѣбаше да ся видишь съ мене, само за да мя затрѣмешъ ли? „ Тогозь ми напomini и расказа ми съ найуимилителенъ начинъ за веселбытъ на момчешкыйтъ ни възраст, за тѣснытъ сношенія що имахмы въ юношеството си, за нѣжнѣжтѣ дружбѣжъ що бѣхмы ся заклели да имамы помежду си, и за довѣрието на което отъ по-насетѣ бѣше мя удостоилъ; споменѣ ми още и за почеститѣ, съ който мыслялъ да мя обсише въ царуваніето си ако да бѣхъ ся показалъ достоинъ за тѣхъ. Слѣдъ това погади мя за ничтожното прѣдприятіе, на което ся виждахъ прѣдводитель, но на което знааялъ, приложи той, че съмъ просто само орѣдіе, и отдаваше всичкѣтъ му скарѣдность на Пулоссаго, като ми расправи обаче, че не е токо зачинщикътъ на такъвъ единъ навѣтъ по-виненъ; защото азъ като съмъ зель на себе си извършваніето на тѣзи работѣ, то вече и азъ съмъ прѣстѣпникъ, и че таквозъ едно ужасно самолюбіе, което е толкозь достойно за наказаніе въ лицето на одного поданика, много повече е непростително въ лицето на единъ пріятель. Най-послѣ моли ми ся настоятелно да го остави свободенъ. “ Бѣгай, каза ми, и бѣди увѣренъ, че ако мя попытатъ за